

Zakázaná láska

Petra Karasová

Petra Karasová

ZAKÁZANÁ LÁSKA

1. KAPITOLA

„Tvůj pokoj,“ uvádí mě abatyše do místnosti, ve které budu bydlet.

Rozhlédnu se. Moc toho tu tedy není, vybavení místnosti tvoří vlastně jen dřevěná pryčna. Ale co bych taky měla čekat v klášteře?

„Odpočiň si po cestě, a pak za mnou přijď.“

Přikývnu a abatyše odchází.

Sedám si na postel a dívám se z okna. Je mi smutno, stýská se mi po matce. Až doteď, do svých čtrnácti, jsem nikdy bez ní dlouho nebyla. Odhrnuji přikrývku a lehám si na postel. Au, je moc tvrdá, ta, co na ní spím doma, je mnohem pohodlnější. I přesto za chvíli usínám vyčerpáním z dlouhé cesty kočárem.

„Petronelo, probud' se!“

Otevírám oči. Nade mnou stojí matka představená.

„No konečně! Pojď na večeři.“

Neochotně vstávám a jdu za ní. V jídelně jsou už ostatní dívky a čekají pouze na můj příchod. Sedám si na poslední volné

místo. Po modlitbě začneme konečně jíst. Moc chutné to tedy není. Jsem z domova zvyklá na něco lepšího, ale přesto jím, co mám na talíři. Je mi totiž jasné, že nic jiného nedostanu.

Když dojíme, odcházíme do svých cel.

„Petronelo, chci s tebou mluvit.“

Odcházím s matkou představenou.

„Chci, abys věděla, že ti tu nebudu trpět žádné manýry,“ začne, když jsou zavřené dveře.

„Ano,“ říkám tiše se sklopenou hlavou.

Abatyše přechází místností ke skříni a vyndává z ní jednoduché šaty a šátek na zakrytí vlasů.

„Tohle teď budeš nosit! Běda, jestli tě někdy uvidím ve tvých šatech!“

Beru si je od ní.

„Můžeš už jít...“

„Děkuji.“

Vycházím na chodbu a mířím do svého pokoje. Zavírám za sebou dveře a svlékám se z těsných šatů do košile. Pak znovu uléhám a zavírám oči...

2. KAPITOLA

Konečně svítá! Dnešní noc jsem vůbec nemohla usnout. Pořád jsem se jen převalovala, ale spánek nepřicházel. Když kostelní zvon odbil půlnoc, vzdala jsem to a až do rána jsem si četla.

Někdo klepe na dveře.

„Vstupte.“

Dveře se otevřou a na prahu stojí abatyše.

„Ty jsi ještě v posteli? Ostatní dívky už pracují na zahradě. Rychle se obleč a připoj se k nim!“

Když odejde, vstávám a oblékám si šaty od matky představené a své rusé vlasy si zakrývám šátkem. Jdu po schodech na zahradu. Ostatní plejí záhon s růžemi a narcisy. Kleknu si a začínám vytrhávat plevel kolem květin.

„Vytrhávej plevel i s kořínky, jinak to vyrostete znovu,“ radí mi jedna z dívek.

„Dobře.“

„Já jsem Eleonora, mám celu vedle tebe. A jak se jmenuješ ty?“

„Petronela.“

Pak obě znovu začneme plít.

Zdá se mi, že má práce trvá věčnost. Ohlédnu se po matce představené. Právě u ní stojí nějaký mladík, zřejmě posel, a něco jí říká. Ona přikývne a posílá jej pryč.

„Sestry! Mám pro vás příjemnou zprávu. Dnes se vrací kníže od svého strýce sem, na novohradské panství. Byla jsem požádána, abychom ho uvítali. Zanechte práce a běžte se upravit, po obědě kníže přijede.“

To je překvapení! Jsem na něj moc zvědavá.

Když dojíme skromný oběd, seřadíme se u klášterních vrat a jdeme společně na zámecké nádvoří. Za chvíli uslyším slavnostní fanfáru a na nádvoří přijíždí knížecí průvod. Kníže jede uprostřed na koni.

Když je na nádvoří celý průvod, kníže zastaví a seskočí z koně. Přichází k matce představené.

„Pochválen buď Ježíš Kristus,“ pozdraví ji.

„Až na věky,“ odpoví naše abatyše.

„Cesta byla jistě náročná...“ pokračuje.

„Ano, byla. Jsem rád, že jsem opět doma.“

„I my vás opět rády vidíme. Bůh s vámi, kníže.“

„I s tebou.“

Poté kníže prochází mezi námi.

Když jde kolem mne, rozbuší se mi srdce. Ten je ale krásný! Je celkem vysoký a má husté hnědé vlasy. Škoda, že nevím, jakou má barvu očí. Ale i tak se mi líbí. Musím ho vidět znovu!